

**Det er vigtigt
med gode naboer**

Der var engang en mand, som var væver.

Hans kone fødte ham en søn.

Da sønnen var blevet voksen, bad han sin far og mor om at blive gift. Hans far forstod godt sønnens ønske, og leverede de geder og køer, som pigens forældre skulle have som gave.

Da brylluppet var godt overstået, kaldte den gamle væver på sin søn og sagde:

"Nå min ven, nu har du fået dig en kone,-"

"Mit ønske er, at I begge drager ud i verden, som I skal lære at kende, før I bosætter jer. Nu skal du vide, at ikke alle steder er som her, hvor folk er hjælpsomme mod hinanden,-

Tiderne skifter! Du vil sikkert mange steder finde folk, som kun tænker på sig selv."

Efter få måneder besluttede den unge mand at rejse ud og lære menneskene at kende, før han bestemte sig til, hvor han skulle bygge det hus, som skulle være deres kommende hjem.

Han fortalte sine forældre om sine planer, og tilføjede, at han ikke vidste hvorhen han ville rejse, men lovede at sende besked, når han havde fundet det rette sted.

Hans kone fulgte ham.

Den første dag gik de langt, og om natten sov de i *bush'en*. Det samme næste dag. Tredje dag nåede de en landsby. Så snart de kom ind i landsbyen, bad de om at blive ført til de ældste, hvor man tog godt imod dem.

Da de havde spist den mad, man havde serveret for dem, sagde den unge mand: *"Jeg er kommet fra et sted, som ingen her kender, og jeg er på vej til et ukendt sted. Jeg søger efter et godt sted, hvor jeg kan opdyrke noget jord, så jeg kan forsørge mig selv og min kone."* "Du kan få et stykke land her!" svarede de ældste, og den unge mand takkede.

Næste morgen fik det unge par vist det stykke jord, de havde fået tildelt, og i de næste dage arbejdede de hårdt med deres hakker.

Hver aften kom de trætte hjem, og en aften fortalte den unge mand sin kone, hvorfor de måtte leve så langt væk hjemmefra:

"Vi vil nu se, om disse folk har gode eller dårlige hjerter, om vi kan leve i fred sammen med dem. Jeg vil slå på denne pude med min stok, og du skal skribe så højt du kan, så skal vi se, hvad der sker!"

Han begyndte at slå og konen skreg: "Hjælp! Hjælp! Min mand slår mig! Hjælp! Kom og hjælp mig!"

De lyttede, men alt var stille, der kom ingen. Manden slog igen på puden og konen skreg højere end før: *"HJÆLP! HJÆLP! Han slår mig! Min mand slår mig!"*

Stille - ikke en eneste åbnede sin dør.

Da vidste den unge mand, at de måtte forlade stedet: *"Vi må gå med de samme,"* sagde han, *"denne landsby er ikke noget for os!"*
Konen pakkede bagagen og de forlod landsbyen næste morgen.

De rejste i flere dage og kom derpå til en ny landsby. Der hændte nu det samme. De bad de ældste om jord, som de fik og efter få dages forløb afprøvede de folkene i den nye landsby.

Manden slog på sin pude med stokken og konen hylede og skreg:
"Hjælp! Min mand slår mig!" Men ingen kom hende til hjælp.

Også denne landsby forlod de og igen måtte de vandre adskillige dage, før de kom til den næste landsby.

Og der skete igen det samme. De fik et stykke jord, som de begyndte at opdyrke.

Om aftenen besluttede de at foretage deres prøve. Manden slog hårdt til puden med sin stok, mens konen skreg: "HJÆLP! HJÆLP! Min mand slår mig! HJÆLP!"

Men nu skete der noget! Alle i landsbyen samlede udenfor, både voksne og børn. De skældte manden ud og råbte: *"Hvordan er det du opfører dig? Du kom for kort tid siden, og vi ved ikke engang hvem du er og hvor du kommer fra!"*

"Den stakkels kone kender ingen af de andre koner her, og hun ved ikke engang, hvor brønden er! Hvorfor slår du hende?"
Men manden fortsatte med at slå på puden, og konen skreg endnu højere.

Nu slog de ophidsede naboer døren ind, så de kunne hjælpe den stakkels kone. De tog fat i manden og smed ham ud af huset.

Konen blev båret ud af de andre koner i landsbyen. De masserede hende med varmt vand og sagde: *"Åh, din lille stakkel. Vi er så kede af den behandling, du har fået, gør det meget ondt?"* Så bar de hende ind i seng, og gik derefter hver til sit.

Næste dag sagde manden til sin kone: *"Ved du hvad? Det, min far sagde var rigtigt. Nu ved jeg, at vi kan bygge vores hus og opdyrke den jord, vi behøver her i denne landsby, som er fuld af gode og hjælpsomme mennesker, som altid vil hjælpe os, hvis vi kommer i nød!"*

De begyndte at bygge deres hus og opdyrke deres marker. Derefter sendte de besked hjem om, at de havde fundet et godt sted at bo.

De havde nu erfaret, at verden kunne være både ond og god, ganske som den gamle væver havde sagt!

Fortalt af Mama Abdallah, Kunduchi.

